

EDITORIAL

EL PERILL D'UNA REGIONALITZACIÓ DE LA LLENGUA

El passat 11 d'abril el Ple de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va tornar a València amb la finalitat de reunir-se amb les associacions, les entitats i les personalitats més significatives en la defensa del català al País Valencià per tal de conèixer quina era la situació real de la llengua a terres valencianes i com hi havia influït la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). Entre les conclusions d'aquella trobada cal destacar-ne una de molt significativa: el perill, denunciat per la majoria de les entitats i persones convidades al Ple com Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua (FEV), que l'AVL contribueix a la regionalització del valencià en els seus acords o propostes i que, a més, aquesta regionalització s'accentua a causa d'una interpretació ambigua dels acords acadèmics per part del Govern de la Generalitat Valenciana.

El mateix dia o un dia més tard després d'aquesta trobada, Josep Palomero, vicepresident de l'AVL, va acusar la FEV i Acció Cultural del País Valencià d'entorpir un possible clima d'entesa dins l'AVL a causa de les declaracions fetes davant el Ple de la Secció Filològica de l'IEC. Per a Palomero, el conflicte lingüístic es podria resoldre al si de l'Acadèmia en un parell d'anys.

No cal dir que les paraules del vicepresident de l'AVL van alçar una certa polseguera en els ambients associatius i de defensa de la llengua al nostre país. Però què s'amaga vertaderament darrere d'aquesta opinió? Òbviament per a **EL TEMPIR**, de fet ja ho hem manifestat en alguna editorial anterior, si l'AVL servia per a resoldre un problema polític, tindria la seua raó de ser però de referent acadèmic continuàvem tenint (i continuem tenint) l'IEC i, com no, les universitats valencianes. Però després de dos anys d'actuacions de l'AVL, el camí emprat per aquesta entitat és el de la incertesa ja que, segons el nostre parer, el problema d'aquest ens no és el sector secessionista, o si l'és, ho és en menor grau. El gran problema és l'actitud cada

vegada més dialectalitzant de determinats membres del sector unitarista de l'Acadèmia. O dit d'una altra forma, l'entesa, a la qual apel·lava Josep Palomero i que segons ell la FEV dificultava, pot acabar en un paraestàndard valencià cada vegada més regionalitzat (o galleguitzat). Una bona prova n'és la discussió que hi ha actualment a l'AVL perquè s'accepte el «lo» com a article neutre, cosa que alguns unitaristes dialectalitzants dubten de rebutjar-lo.

El fet és que qui pense que vivim ara una certa pau lingüística per la creació de l'Acadèmia o que el Partit Popular (PP) ha pacificat el problema, s'equivoca. El PP en trau profit cada moment. El suport nul de l'AVL als tècnics lingüístics valencians, el fet que els llicenciats en Filologia Catalana no puguin presentar-se a oposicions, etc. són mostres més que evidents que si bé el conflicte ja no és de manera virulenta al carrer, continua soterrat amb un PSOE absent que no s'ha preocupat ni tan sols de reclamar que s'aplique el pacte per l'ús de la llengua, que va acompanyar la creació de l'ens normatiu valencià.

El problema real del català a casa nostra és el seu ús social davant reptes com, per exemple, la immigració i l'alfabetització en aquesta llengua dels milers d'escolars valencians. La qüestió normativa està resolta amb major o menor encert (i pot ser millorada si es vol) però l'AVL ha d'evitar jugar a un possibilisme normatiu el suficientment ampli que pugui ser interpretat d'una manera o altra, depenent de les majories polítiques de cada moment, i que convertesca la llengua en una cosa tan flexible que acontente uns sectors i altres però que podria encaminar-se cap al reconeixement de la unitat lingüística medieval i d'una intercomprensió dialectal, tal com passa entre el galleg i el portugués, però que optaria per una codificació valenciana amb una divergència creixent amb la resta de domini lingüístic i, especialment, una defensa de nomenclatures estatals i internacionals que tinguen com a meta el reconeixement per part de la comunitat filològica i política internacional d'una «llengua valenciana» que dificulte qualsevol projecte de redreçament lingüístic, cultural o nacional. Així, la llengua romandria circumscribida a la frontera políticoadministrativa de País Valencià i reforçaria una consciència regional que impedís una consciència lingüística comuna. En aquest sentit, l'AVL no ha de ser vista com la màxima representació d'un «poder valencià» o d'un «autogovern valencià» mal entés pels nostres governants.

Amb tot, des d'**EL TEMPIR** considerem que encara s'és a temps de canviar el rumb de l'Acadèmia i defensar-hi, com a institució valenciana nostra que és, un estàndard que no es base únicament en solucions autòctones que siguen les més allunyades de la resta del domini lingüístic i en alguna proposta absurda de nom per a una llengua coneguda científicament i internacional com català i, afectivament, com valencià. I és que actualment no hi ha major perill per a la llengua que jugar a un possibilisme normatiu moll i entrar així dins el joc d'interessos d'una dreta valenciana disposada a negar-nos la més mínima dignitat com a poble amb el silenci còmplice de l'esquerra estatal.